

CHỌN LẠI HÔN NHÂN

Tân Ninh

Dịch: Thích Ân Dưa Hấu

NXB. DTV EBOOK

Chọn Lại Hôn Nhân - Tần Ninh

Tần Ninh

DTV EBOOK

Ngôn Tình, Trọng Sinh, Nữ Cường, Đoàn Văn

Năm 1980, tôi và chị họ cùng đi xem mắt.

Chị họ ưng ý Cố Thiệu, ông chủ nhỏ của xưởng rèn.

Cố Thiệu đẹp trai, nhiều tiền, dáng chuẩn.

Tôi đành chấp nhận Tôn Thắng, gã sinh viên trượt đại học, chỉ biết cày ruộng.

Tôn Thắng nghèo, gia cảnh sa sút, trông lại yếu ớt.

Không lâu sau khi kết hôn, chị họ ngoại tình bị chồng đánh gãy chân.

Chồng chị vào tù, chị họ ly hôn.

Họ trở thành trò cười cho thiên hạ.

Còn tôi cùng chồng nỗ lực, thi đỗ đại học.

Mấy năm sau, chồng tôi thăng chức lên xã trưởng.

Tôi trở thành chuyên gia nông nghiệp cấp quốc gia, được bình chọn là phụ nữ ba đảm đang toàn quốc.

Chị họ ghen tị vì tôi sống tốt hơn mình, liền đẩy tôi xuống vực.

Mở mắt ra, lại trở về năm 1980, lúc đi xem mắt.

Chị họ giành trước: "Tôi muốn gả cho Tôn Thắng, người sinh viên trượt đại học kia!"

Tôi liền biết, chị ta cũng trùng sinh rồi.

Mục lục

- [Chương 1: Chương 1](#)
- [Chương 2: Chương 2](#)
- [Chương 3: Chương 3](#)
- [Chương 4: Chương 4](#)
- [Chương 5: Chương 5](#)
- [Chương 6: Chương 6](#)
- [Chương 7: Chương 7](#)
- [Chương 8: Chương 8](#)
- [Chương 9: Chương 9](#)
- [Chương 10: Chương 10 \[Hết\]](#)

Chương 1: Chương 1

1.

Hội phụ nữ tổ chức buổi gặp mặt. Tôi và chị họ Lý Vân cùng tham gia.

Chị họ ưng ý Tôn Thắng, gã sinh viên trượt đại học.

Tôn Thắng là sinh viên bỏ học, thi ba năm liền đều trượt.

Kiếp trước, rõ ràng chị ta ưng ý Cố Thiệu, người vừa đẹp trai vừa giàu có.

Cố Thiệu là bộ đội, sau khi xuất ngũ, ở nhà cùng bố học nghề rèn.

Xưởng rèn nhà họ Cố nổi tiếng gần xa, nông cụ như dao, liềm, cuốc... nhà họ làm ra không kịp bán.

Sau khi thực hiện chế độ khoán sản phẩm, nhà họ Cố kiếm được bộn tiền.

Trên đường về nhà, chị họ hạ giọng nói với mợ:

"Mẹ, con muốn gả cho Tôn Thắng!"

Mợ véo mạnh vào người chị ta.

"Con ranh này, nói năng linh tinh, Tôn Thắng tay không xách nổi, vai không gánh nổi, gả cho nó thì con c.h.ết đời à."

"Cố Thiệu tốt thế kia, cậu ta vừa đẹp trai, vóc dáng lại ngon nghề, còn có tay nghề, gả vào nhà đó, ăn sung mặc sướng, con tha hồ mà hưởng phúc."

"Mẹ, mẹ cứ nghe con, Tôn Thắng sau này sẽ làm quan lớn..."

Lý Vân ghé sát tai mợ thì thầm một hồi.

Mợ do dự: "Để mẹ suy nghĩ đã!"

Tôi đi sau hai người họ.

Nghe chị họ kiên quyết như vậy, tôi chắc chắn, chị ta cũng trùng sinh rồi.

Buổi tối, mợ dẫn chị họ đến nhà tôi.

Lý Vân vào thẳng vấn đề, đưa ra điều kiện với tôi.

"Trần Cẩm, tôi gả cho Tôn Thắng, cô gả cho Cố Thiệu, thế nào? Nếu cô đồng ý, tôi sẽ xóa khoản nợ mà cô nợ nhà tôi!"

Mấy năm nay, mẹ tôi sức khỏe không tốt, khám bệnh đã vay nhà cậu mợ năm trăm tệ.

Nợ nần nên lép vế, mẹ tôi áy náy nhìn tôi.

Tôi lén nhéo mạnh vào đùi mình, cố nặn ra nước mắt.

"Chị, Tôn Thắng ưng ý em, anh ấy khen em dịu dàng, yếu đuối, có phong thái của người có học, hai đứa em rất hợp nhau."

Nói xong, tôi nức nở khóc.

"Chị, thà phá mười ngôi miếu, không phá một mối lương duyên, chị đừng chia rẽ bọn em!"

Chị họ thở dài.

"Trần Cẩm, chị cũng là vì muốn tốt cho em. Em thân thể yếu đuối, quá mỏng manh."

"Nhà họ Tôn nhiều ruộng, ngày nào cũng phải ra đồng làm việc, cái thân thể bé nhỏ này của em sẽ không chịu nổi đâu."

"Em nhìn nhà họ Cố xem, ngày nào cũng có tiền vào. Em gả qua đó, ăn sung mặc sướng, hưởng phúc không hết. Chị thấy em quá yếu đuối, mới nhường Cố Thiệu cho em đó."

Nói xong, nháy mắt với mẹ.

Thế là, mợ cũng khuyên tôi:

"Trần Cẩm, sức khỏe mẹ con như vậy, sau này khám bệnh còn tốn nhiều tiền hơn, con gả cho Cố Thiệu, cậu ấy còn có thể giúp con gánh vác phần nào..."

Trong lòng tôi cười lạnh.

Hai mẹ con này đúng là vừa ăn cướp vừa la làng, các người biết diễn, tôi cũng biết diễn.

Tôi ôm mặt, lại khóc.

"Ngày mai mẹ tôi còn phải đi bệnh viện khám bệnh, chúng tôi còn thiếu một nghìn tệ nữa!"

Lý Vân lập tức mắc câu.

"Em gái, chỉ cần em đồng ý đổi người với chị, một nghìn tệ chị cho không em."

Tôi liếc qua mợ, sắc mặt mợ âm trầm.

Lý Vân không ngừng kéo tay áo mợ, mợ mới miễn cưỡng đồng ý.

Không tốn chút sức lực nào đã kiếm được một nghìn tệ, trong lòng tôi vui sướng, nhưng ngoài mặt không hề lộ ra.

Cuối cùng, tôi miễn cưỡng nói:

"Vậy thì nghe theo hai người."

Lúc hai mẹ con rời đi, chị họ còn ném cho tôi một nụ cười đắc ý.

"Trần Cẩm, đến lúc được hưởng phúc ở nhà họ Cố, đừng quên chị đây nhé!"

Tôi đáp lại:

"Gả vào nhà họ Tôn, chị đừng có mà hối hận!"

Chương 2: Chương 2

Lý Vân chỉ biết kiếp trước vợ chồng tôi thành công, nhưng không biết tôi đã âm thầm trả giá bao nhiêu gian khổ.

Cái gã Tôn Thắng mắt cao hơn đầu kia, nếu không có tôi đứng sau bày mưu tính kế, anh ta chẳng bằng cục phân chó.

Kiếp này, cứ để Lý Vân chịu đựng hắn ta đi.

Tôi mong chờ được gả cho Cố Thiệu.

Ban ngày ngắm trai đẹp giúp mình kiếm tiền, ban đêm ôm trai đẹp ngủ, cuộc sống như tiên.

Tôi còn muốn biến Cố Thiệu thành triệu phú, cho Lý Vân tức chết!

Sau khi đính hôn, tôi gặp Cố Thiệu rất nhiều lần.

Mẹ tôi rất giỏi nấu ăn.

Mỗi lần bà làm món gì ngon, đều bảo tôi mang cho bố con Cố Thiệu một ít.

Cố Thiệu tính tình lạnh nhạt, không thích giao tiếp với người khác.

Nhưng không cản trở được tôi lên nhìn anh.

Thời tiết đầu xuân, không khí hơi se lạnh.

Cố Thiệu cời trần, thêm than vào lò rèn.

Anh dáng người cao gầy, vai rộng eo thon.

Những giọt mồ hôi lấm tấm trên làn da màu đồng hun, lấp lánh dưới ánh lửa.

Theo động tác thêm than, những giọt mồ hôi trên lưng chảy theo đường rãnh xương sống, chìm vào trong chiếc quần dài ngang hông.

Anh quen kẹp một điều thuốc trên tai.

Thêm than xong, lấy điều thuốc trên tai xuống, châm lửa bằng than trong lò.

Trên tay dính đầy tro than đen, tôi không thấy bẩn, ngược lại cảm thấy vô cùng gần gũi.

Từng cử động của người đàn ông trẻ tuổi, gân xanh trên cánh tay nổi lên, rắn chắc mạnh mẽ.

Cao hơn mét tám, toàn thân toát lên vẻ gợi cảm căng tràn sức sống, mang theo một nét đẹp hoang dã.

Hình như cảm thấy có người nhìn trộm, Cố Thiệu quay người lại.

Tôi che giấu vẻ bạo dạn vừa rồi, chủ động chào hỏi:

"Anh Thiệu, em mang sủi cỏ đến cho hai người đây!"

Đường nét khuôn mặt lạnh lùng của anh có chút d.ã.o động, đột nhiên ý thức được không ổn, vội vàng cầm áo mặc vào.

Lần nữa quay người lại, anh nhận hộp cơm nói "Cảm ơn", rồi ngồi phịch xuống ghế đầu bắt đầu ăn.

Người đàn ông "thô kệch" này là người đàn ông tương lai của tôi, tôi nhất định phải đối xử tốt với anh.

Tôi muốn cho chị họ phải hối hận vì lựa chọn của chị ta kiếp này.

2.

Đêm tân hôn.

Cố Thiệu ôm chần ðem ra phòng ngoài ngủ cùng bố chồng.

Rất nhanh, trong phòng ngoài truyền đến tiếng cãi vã của hai bố con.

"Con với Trần Cẩm không quen biết, sao có thể ngủ chung một giường? Con không quen!"

"Thằng ranh con, mày oán hận tao ép mày cưới vợ, đúng không?"

Giọng bố chồng truyền đến.

"Thầy bói nói số mày cứng, khắc lục thân, Trần Cẩm là mầm non thi đại học, nếu không phải người ta chăm sóc mẹ mà bỏ thi, thì đến lượt mày sao? Mày phải đối xử tốt với người ta!"

Giọng Cố Thiệu buồn bực, lộ vẻ ảm ức.

"Ghét con khắc bố, sao bố còn giữ con bên cạnh? Con muốn đi công ty xây dựng làm việc, là bố ép con ở lại bên cạnh. Nếu bố có mệnh hệ gì, đừng nói là do con khắc!"

"Nghịch tử, dám nguyên rửa bố mày? Mày muốn làm loạn à!"

Bố chồng giận dữ, cầm đồ đánh lên người Cố Thiệu.

Cố Thiệu phát ra một tiếng rên khẽ.

Cái gã ngốc này, cũng không biết tránh trả.

Nghe tiếng bốp bốp, tim tôi cũng đau theo!

Tuyệt đối không thể để Cố Thiệu có chuyện gì, anh là trụ cột trong nhà, bị thương nặng, còn phải để tôi hầu hạ anh.

Không kịp nghĩ nhiều, tôi chân trần chạy ra phòng ngoài, nhào lên người Cố Thiệu.

Bốp một tiếng.

Chiếc đòn gánh trong tay bố chồng đập vào lưng tôi.

Cố Thiệu ôm tôi về phòng tân hôn.

Trong mắt anh không giấu được vẻ lo lắng, không ngừng hỏi tôi thế nào.

Tôi cười an ủi anh.

"Anh bị đánh bốn năm cái, còn nhảy nhót lung tung, em chỉ bị một cái, sao có thể có chuyện gì?"

"Anh là đàn ông con trai, da dày thịt béo. Còn em là cô gái yếu đuối, mỏng manh, sao có thể so sánh?"

Anh đưa cho tôi một viên thuốc giảm đau.

"Uống đi, đêm nay đỡ đau."

Tôi nhướn mày trêu chọc nhìn anh.

"Ban đêm em đau chỗ nào chứ?"

Anh vội vàng giải thích, "Anh sợ chỗ bị bố đánh của em đau!"

Tôi nắm lấy bàn tay thô ráp của anh, cười hỏi:

"Sao anh phải giải thích?"

Tai anh đỏ lên, xoa mạnh đầu tôi.

"Con gái con lúa, đừng có nghĩ lung tung!"

Bàn tay thô ráp xoa thuốc mỡ lên lưng tôi.

Tôi hít hà, xuýt xoa.

Anh khấn trương, "Đau à?"

Tôi vừa cười vừa né.

"Tay anh có gai, giống như lưỡi chó l.i.ế.m em vậy, vừa đau vừa ngứa."

Giọng Cố Thiệu dịu dàng xuống.

"Da em non thế này, anh còn không dám chạm mạnh, sợ làm em vỡ mắt!"

Nói xong, động tác cũng nhẹ nhàng hơn.

Tôi quay đầu nhìn anh.

"Vậy anh cứ không chạm vào em à?"

Có lẽ nụ cười lấp lánh trong mắt tôi làm anh lóa mắt, anh nheo mắt dừng lại một chút.

"Trẻ con, nói năng linh tinh gì vậy?"

Chương 3: Chương 3

Tôi nắm tay anh, bướng bỉnh phản bác:

"Em đâu có nhỏ? Anh thử chưa?"

Tôi cố tình trêu chọc anh, giống như một nữ lưu manh.

Tai và cổ Cố Thiệu đỏ ửng.

Anh kéo chần, thô lỗ trù lên đầu tôi.

"Xoa xong rồi, mau đi ngủ!"

Nghe tiếng bước chân chạy trốn của anh, tôi vui vẻ cười.

Tôi nằm sấp trên cửa sổ, vén rèm cửa sổ lên nhìn ra ngoài.

Cố Thiệu đang tắm nước lạnh trong sân.

Anh múc một gáo nước giếng dội lên đầu, nước chảy theo sợi tóc xuống.

Giọt nước lăn trên cơ bắp, trượt xuống cơ bụng săn chắc.

Anh chỉ mặc một chiếc quần đùi đến đầu gối, vải dính sát vào người, hình dáng rõ mồn một.

Tôi nín thở.

Dưới ánh trăng, thân thể đàn ông trần trụi cường tráng, nhìn mà m.á.u nóng dâng trào.

Cố Thiệu nhanh chóng vào phòng, trên người còn mang theo hơi lạnh của nước giếng.

Có lẽ ánh mắt tôi quá chuyên chú, quá nóng bỏng, anh vội vàng chui vào chăn.

Tôi vẫn thấy rõ vòng eo thẳng tắp săn chắc, cơ bụng rõ nét, hông bụng kéo dài xuống dưới eo.

Người đàn ông này bất luận điều kiện kinh tế hay ngoại hình vóc dáng đều hơn Tôn Thắng, cái gã chân mềm kia gấp trăm lần.

Kiếp trước, Lý Vân sao có thể ngoại tình chứ?

Bỏ Cố Thiệu vừa đẹp trai vừa có tiền không ăn, lại đi ăn vụng, tôi nghĩ mãi không thông.

Chẳng lẽ Cố Thiệu không thể thỏa mãn chị ta?

Tôi muốn chui vào chăn Cố Thiệu kiểm chứng một phen.

Anh ấn chăn xuống, quấn tôi như con nhộng.

"Em bị thương, mau đi ngủ!"

Chịu chút đau đớn da thịt cũng đáng, Cố Thiệu thân thiết với tôi hơn nhiều.

Anh kể cho tôi nghe chuyện của anh.

Khi Cố Thiệu còn trong quân ngũ, anh là lính công binh, làm công việc mở đường khi gặp núi, bắc cầu khi gặp sông.

Sau khi xuất ngũ, anh muốn đến công ty xây dựng.

Bố chồng không đồng ý, nói nuôi con để dưỡng già, ép Cố Thiệu ở lại bên cạnh.

Cố Thiệu vừa sinh ra, mẹ anh đã mất.

Thầy bói nói, Cố Thiệu số cứng, khắc lục thân.

Tối nay, cũng chỉ vì cãi lại chuyện này mà bị bố chồng đánh một trận.

Sáng sớm hôm sau, Cố Thiệu dậy rất sớm.

Tôi đến xưởng, không thấy anh, lại thấy Lý Vân lén lén lút lút.

Lý Vân thấy chỉ có mình tôi, liền hỏi:

"Cố Thiệu đã chạm vào cô chưa?"

"Chuyện phòng the, liên quan gì đến chị?"

"Trần Cẩm, tôi là chị họ cô. Có ai nói chuyện với chị như vậy không? Vừa mới gả qua một ngày, đã học theo Cố Thiệu thô lỗ vô lễ rồi à?"

Tôi nhặt cục than ném về phía chị ta.

"Cút, ngậm cái miệng thối của chị lại! Cố Thiệu nhà tôi tốt hơn Tôn Thắng nhà chị nhiều."

Tôi cười nhạo.

"Sắc mặt chị trắng bệch, quầng thâm mắt, có phải tối qua không được thỏa mãn, Tôn Thắng không làm chị sướng đúng không?"

Lý Vân vừa định nổi giận, Cố Thiệu đi vào.

Trong tay xách một gói bánh nướng và hai cây kem, tay kia cầm một xấp báo.

Anh gật đầu chào Lý Vân một cách xa cách, sau đó nói với tôi.

"Đây là đồ ăn vặt cho em, em vừa phơi nắng vừa ăn."

"Báo này là thôn bộ không dùng nữa, anh mang về cho em, em xem tạm."

"Biết em thích đọc sách, anh đặc biệt đặt cho em một tờ báo ở thôn bộ, ngày kia là có."

Tôi liếc xéo Lý Vân.

Mắt chị ta trợn tròn, n.g.ự.c phập phồng vì tức giận.

Kiếp trước chị ta chắc chắn chưa từng được Cố Thiệu phục vụ chu đáo như vậy, nếu không, sao lại ghen tị đến mức mắt tóe lửa thế kia.

Tôi còn muốn chọc tức chị ta.

Liên xoa eo, cố ý xuýt xoa một tiếng.

Cố Thiệu khẩn trương hỏi: "Còn đau không? Anh bế em về phòng nghỉ ngơi?"

Tôi mềm nhũn người, yếu ớt làm nũng.

"Anh Thiệu, còn hơi đau. Tối nay thì hết thôi!"

Cố Thiệu thở phào nhẹ nhõm.

Mặt Lý Vân đỏ như gan lợn.

"Ban ngày ban mặt, Trần Cẩm cô thật không biết xấu hổ!"

Cố Thiệu vào trong thay quần áo.

Tôi hạ giọng chộc tức chị ta:

"Lý Vân, chỗ đó của Tôn Thắng có phải rất nhỏ, không thể thỏa mãn chị, chị đến chỗ tôi tìm cân bằng tâm lý à? Tôi nói cho chợ biết, Cố Thiệu nhà tôi lợi hại lắm, một đêm bảy lần không thành vấn đề!"

Nói xong, tôi giơ ngón tay út lên so sánh với chị ta.

"Tôn Thắng có phải là đầu s.ú.n.g bạc giả, chỉ có chút xíu thế này thôi à?"

Mắt Lý Vân suýt rơi ra ngoài.

"Cô... Sao mà biết?"

Chị ta lão đảo lúi lại mấy bước.

"Lẽ nào... Mà cũng trùng sinh?"

Tôi hừ một tiếng.

Sắc mặt chị ta từ đỏ chuyển sang trắng, trong mắt dâng lên hận ý.

"Trần Cẩm, mày là đồ độc ác! Tôn Thắng không thể làm chuyện đó, sao mày không nói cho tao biết? Mày hủy hoại hạnh phúc cả đời tao!"

Chị ta như chó điên nhào về phía tôi.

"Tao không sống tốt, mày cũng đừng hòng sống tốt!"

"Trần Cẩm, tao muốn g.i.ết mày!"

Chương 4: Chương 4

3.

Tôi không đủ sức, nhưng thân thể tôi linh hoạt.

Né tránh đòn tấn công, tôi đá chiếc ghế đầu về phía chân chị ta.

Lý Vân không kịp tránh, bị vấp ngã sấp mặt.

Ngoài cửa truyền đến tiếng gọi của Tôn Thắng.

"Lý Vân, bảo cô đi mua cái cà, cô lè mề cái gì vậy?"

Phát hiện vợ nằm sấp trên đất, anh ta mắng:

"Đi đứng còn không xong, cô còn làm được gì? Đừng có giả chết, mau đứng dậy đi gom củi!"

Mặt Lý Vân đầy vẻ bất mãn, nhưng lại không thể làm gì.

Lúc rời đi, cô ta hung hăng trừng mắt nhìn tôi.

“Trần Cẩm, mày phá hỏng mối lương duyên của tao, tao sẽ không tha cho mày!”

Tôi đáp trả: “Cứ đến đây mà chiến, bà đây chiều tới bến!”

Trong không khí, loáng thoáng truyền đến tiếng nói chuyện của đôi vợ chồng "cẩu".

Lý Vân cầu xin Tôn Thắng:

“Chúng ta mới cưới, có thể nghỉ ngơi vài ngày rồi hẵng làm việc không? Anh xem Trần Cẩm kia, phơi nắng đọc báo, sung sướng biết bao?”

Tôn Thắng phản bác.

“Cô có thể so với người ta sao? Trần Cẩm là người có học, đầu óc nhanh nhạy.”

“Cố Thiệu nhà có tiền, hai vợ chồng người ta cả đời không làm việc, vẫn sống sung túc.”

Lý Vân oán trách:

“Sao anh không thể kiếm tiền như Cố Thiệu? Gái theo chồng, ăn mặc nhờ chồng, tôi gả đến nhà anh là để hưởng phúc, không phải đến chịu khổ!”

Giọng nói the thé của Tôn Thắng đột nhiên cao vút.

“Chê tôi không kiếm được tiền, cô còn gả làm gì? Tôi còn chưa ưng cô đâu!”

“Tôi không bằng Cố Thiệu, cô cũng không bằng Trần Cẩm, chúng ta kẻ tám lạng người nửa cân.”

“Tôn Thắng, anh không ưng tôi, anh ưng ai? Chẳng lẽ anh ưng Trần Cẩm?”

Lý Vân khóc lóc:

“Tôi đúng là mù mắt, cứ tưởng anh là người có tiền đồ, ai ngờ anh chỉ là đồ bỏ đi!”

“Tôi là đồ bỏ đi, cô muốn sống thì sống, không muốn thì ly hôn!”

Tôi định ra ngoài xem náo nhiệt, Cố Thiệu kéo tôi lại.

“Ngoan ngoãn ở yên đây, cẩn thận m.á.u b.ắ.n đầy người!”

Theo lực kéo của anh, tôi ngã vào lòng anh.

“Anh không cho em đi, em sẽ không đi.”

Tôi giờ hai tay ôm lấy eo anh, dịu giọng nói.

“Em nghe anh hết.”

Cố Thiệu lập tức cứng đờ người, lồng n.g.ự.c đập thành thịch, làm mặt tôi nóng bừng.

Thừa lúc anh không đề phòng, tôi cười ranh mãnh.

Nhón chân lên l.i.ế.m yết hầu của anh một cái.

Trước khi anh kịp phản ứng, tôi vội vàng đẩy anh ra.

Tôi giả vờ ghét bỏ:

“Chỗ nào cũng cứng, chả vui gì cả!”

Cố Thiệu mặt đỏ bừng, cả người cũng nóng lên mấy phần.

Anh nghiêm mặt.

Một tay kẹp lấy eo tôi, một chân hất cái ghế đẩu lên rồi dùng tay kia đỡ lấy, động tác rất "ngầu" và thuần thục.

Anh bế tôi ra cửa hàng, ấn vào ghế đầu.

Anh lạnh giọng:

“Ngồi đây ngoan ngoãn, không được gây rối. Máy thứ nông cụ này em cứ bán thoải mái, bán được bao nhiêu tiền đều là của em!”

Phía bên kia đường, Lý Vân và Tôn Thắng đang giăng co.

Tôi vừa ăn kem vừa xem hai người họ đánh nhau.

Tôi đã nói Lý Vân sẽ hối hận mà, giờ thì cô ta hối hận thật rồi.

Kiếp trước, người khác nhìn tôi thấy hào nhoáng, không ai biết nỗi khổ sau lưng tôi.

Ở bên Tôn Thắng, tôi chưa từng được làm một người phụ nữ thực sự.

Tôn Thắng cũng biết khiếm khuyết của mình, đối với tôi có phần áy náy.

Tôi lợi dụng sự áy náy đó của anh ta, khiến anh ta nghe lời tôi răm rắp.

Tôi khuyên anh ta thi lại đại học, hai chúng tôi cùng nhau cố gắng.

Ban ngày, chúng tôi lên núi làm việc, trong túi áo nhét sách.

Ban đêm, thức trắng đêm học bài đến tận khi gà gáy.

Thi đỗ đại học, Tôn Thắng càng thêm dựa dẫm vào tôi.

Cả đời chúng tôi không có con, người khác hỏi, tôi liền nói tôi không thể sinh con.

Điều này khiến Tôn Thắng càng thêm cảm động, tôi dùng tôn nghiêm của mình để giữ gìn tôn nghiêm đàn ông của anh ta.

Người ngoài đều khen Tôn Thắng nhân phẩm tốt, phát đạt rồi mà không bỏ rơi người vợ không thể sinh con.

Nực cười là, tôi bị Lý Vân hại c.h.ết chưa được trăm ngày, Tôn Thắng đã tìm một cô gái trẻ kết hôn.

Vì tôi c.h.ết bất đắc kỳ tử, lại không có con cái, đến cả mộ tổ nhà họ Tôn cũng không được chôn cất cùng.

Kiếp này, Lý Vân khẳng khẳng gả cho Tôn Thắng, muốn theo Tôn Thắng làm phu nhân quan lại quyền quý.

Đâu có chuyện tốt từ trên trời rơi xuống thế?

Lý Vân đầu óc đơn giản, không cầu tiến, lại không có bản lĩnh nắm giữ đàn ông, gả cho Ngọc Hoàng đại đế cũng không hạnh phúc được đâu.

Đêm tân hôn, phát hiện Tôn Thắng không thể làm "chuyện ấy", cô ta liền nổi đóa.

Những ngày cãi vã của họ còn dài.

Tôi cứ ngồi chờ xem kịch hay thôi!

Chương 5: Chương 5

4

Hồi tưởng lại những khó khăn của kiếp trước, tôi lau nước mắt.

“Sao lại khóc rồi?”

Cố Thiệu bưng nước đến bên môi tôi.

“Trời nóng, uống chút nước đi!”

Uống mấy ngụm nước từ tay anh, tôi nhào vào lòng anh.

“Nhớ anh, nên em khóc!”

Tôi sụt sịt mũi, vùi mặt vào cổ anh.

Kiếp trước, Lý Vân ngoại tình, bị Cố Thiệu đánh gãy chân.

Cố Thiệu ngồi tù mấy năm.

Ra tù rồi, mới biết bố anh đã qua đời.

Cố Thiệu buông xuôi tất cả, xướng rên không làm nữa.

Anh để tóc dài, mặc quần ống loe, cưỡi chiếc xe đạp cũ kỹ, chở theo chiếc đài cũ rích, trong đài phát ra nhạc disco, đi lang thang khắp nơi, trông như du côn.

Sau đó, biết được chúng tôi đã giúp bố anh lo liệu tang lễ, anh đặc biệt đến nhà tôi cảm ơn.

Mẹ tôi khuyên anh mọi việc nên nhìn về phía trước, biết sai mà sửa vẫn là đứa trẻ ngoan.

Tôi cũng vừa hay về nhà mẹ đẻ, lúc tiễn anh ra về, tôi nói chuyện với anh vài câu.

Tôi nói với anh, tôi đang ươm giống cây trồng mới, mỗi ngày đều ra đồng xem xét tình hình sinh trưởng của cây.

Nếu anh muốn, có thể đến giúp tôi, tôi sẽ trả công cho anh.

Tôi nói:

“Cố Thiệu, anh từng đi lính, là một người đàn ông có chính nghĩa. Lẽ nào, anh muốn sống lãng phí cả đời như vậy? Tôi tin anh, muốn nhờ anh giúp đỡ.”

Sau đó, Cố Thiệu thật sự đến giúp tôi.

Anh có thể chất tốt, ngày đêm bảo vệ mạ non trong ruộng.

Ở trong túp lều ngoài đồng, một mình giúp tôi ghi chép tình hình sinh trưởng của cây, thỉnh thoảng còn đi phòng lợn rừng, hoẵng đến ăn trộm.

Anh chưa từng kêu khổ kêu mệt.

Tôi bị Lý Vân đẩy xuống vực, Cố Thiệu là người đầu tiên tìm thấy tôi.

Anh công t.h.i t.h.ể đẩy m.á.u của tôi lên bờ, lại tìm ra bằng chứng, đưa Lý Vân ra trước pháp luật.

Tôi bị chôn cất lẻ loi trên sườn núi.

Chưa được nửa năm, mẹ tôi vốn ốm yếu cũng qua đời.

Cố Thiệu chôn cất hai mẹ con tôi ở cùng một chỗ.

Tôn Thắng cưới vợ mới, nhanh chóng quên người vợ tào khang này.

Dịp lễ tết, chỉ có Cố Thiệu đến đốt vàng mã cho tôi mà thôi.

Chính sách cải cách mở cửa ngày càng tốt, ngành xây dựng phát triển như điều gặp gió.

Tôi báo mộng cho Cố Thiệu, khuyên anh có thể dấn thân vào đó.

Cố Thiệu thành lập một đội thi công.

Mấy năm sau, thành lập công ty xây dựng.

Sau này, doanh nghiệp xây dựng của anh trở thành doanh nghiệp top 100 của cả nước.

Chức vụ lớn hơn, tiền kiếm được nhiều hơn, anh vẫn đến mộ tôi đốt vàng mã.

Tôi vô cùng cảm kích anh.

Một người đối xử với bạn tốt hay không, không cần xem bề ngoài anh ta đã làm gì, mà càng phải xem anh ta đã làm gì cho bạn sau lưng.

Tôi phiêu bạt ở nhân gian rất nhiều năm, chứng kiến sự lớn mạnh của tổ quốc, sự giàu có của nhân dân.

Cố Thiệu vẫn chưa cưới vợ.

Lần sau anh đến, sắc mặt vàng vọt, người cũng gầy đi nhiều.

Anh vừa đốt vàng mã cho tôi, vừa lẩm bẩm:

“Trần Cẩm, tôi bị ung thư phổi, chắc cũng không sống được bao lâu nữa.”

“Từ khi ra tù, trái tim tôi đã chết, là sự tin tưởng của em đã cứu sống tôi. Cả đời này tôi sống không uổng phí, tôi muốn quyên góp doanh nghiệp cho nhà nước, quyên góp tiền tiết kiệm cho nông thôn nghèo khó. Sau khi chết, tôi định chôn cất bên cạnh em, không muốn em cô đơn...”

Tôi muốn túm lấy tai anh, khuyên anh chấn chỉnh lại tinh thần.

Trong lúc kích động, linh hồn còn sót lại của tôi tan biến hoàn toàn.

Giây phút cuối cùng tôi nghĩ, nếu có kiếp sau, tôi nhất định phải gả cho Cố Thiệu, tôi muốn đối xử tốt với anh.

Ăn cơm tối xong, cả nhà ba người kiểm kê thu nhập trong ngày.

Bố chồng đẩy xe ba gác đi khắp các ngõ xóm bán nông cụ, bán được hơn ba mươi đồng, tôi trông cửa hàng bán được hơn tám mươi đồng.

Bố chồng rất hài lòng.

Tôi lấy tờ báo ra, nói với bố chồng về xu hướng phát triển trong tương lai.

Nhà nước bắt đầu đẩy mạnh cơ giới hóa nông nghiệp, xưởng rèn sớm muộn gì cũng sẽ đóng cửa.

Nhân chủ đề này, bố chồng nói ra lý do giữ Cố Thiệu ở nhà làm thợ rèn, chính là hy vọng anh có thể nắm vững một nghề.

Từ trước đến nay, người có tay nghề sẽ không c.h.ế.t đói.

Nhưng, tin tức trên báo khiến tư tưởng của bố chồng bắt đầu d.a.o động.

“Cầm à, con là người có học, con có ý kiến gì không?”

Tôi nhìn bố chồng, rồi lại nhìn Cố Thiệu.

Cố Thiệu ra hiệu cho tôi nói.

Hai bố con họ tin tưởng tôi, tôi cũng không còn lo lắng gì nữa.

Tôi nói: “Chúng ta chuyển nhượng kỹ thuật luyện sắt đi ạ”.

Chương 6: Chương 6

5

Kết hôn ba ngày, con dâu mới về nhà mẹ đẻ.

Cố Thiệu không chỉ mua cho mẹ tôi bốn hộp quà, mà còn mua một chiếc đài mới.

Nhà tôi có hai mẫu ruộng, tôi và Cố Thiệu xuống ruộng nhổ cỏ cho cây.

Thu nhập của hai mẫu ruộng rất ít ỏi, ngoài nộp thuế, số còn lại chỉ đủ sống qua ngày.

Đầu óc tôi nhanh nhạy hơn.

Sau cải cách mở cửa, rất nhiều người ngoại tỉnh đến làng chúng tôi thu mua dược liệu, tôi dẫn họ đến các nhà thu mua, họ trả thù lao cho tôi. Đây là một khoản thu nhập rất lớn.

Nếu không phải mẹ tôi sức khỏe không tốt, hai mẹ con tôi cũng sống không tệ.

Nghĩ đến bệnh của mẹ, tôi thở dài.

Cố Thiệu tưởng tôi mệt, anh bảo tôi đi nghỉ.

Rất nhanh, anh đã làm xong chỗ ruộng còn lại.

Tôi lấy khăn tay ra lau mồ hôi trên mặt anh.

Kết hôn ba ngày rồi, anh vẫn căng thẳng khi tôi đến gần.

Tôi rất thích nhìn dáng vẻ căng thẳng của anh.

Lau mồ hôi cho anh xong, tôi hôn lên mặt anh một cái.

Anh đỏ mặt nắm lấy bàn tay đang nghịch ngợm của tôi.

“Đừng nghịch ngợm, trên núi toàn người!”

“Về nhà có thể cho em hôn không?”

Tôi ôm cánh tay anh lắc lư.

Cố Thiệu một tay kéo tôi, một tay nắm lấy cán cuốc đi về nhà.

“Em tìm hiểu anh trước đã. Chuyện hôn nhân đại sự không thể đùa.”

“Anh là người tốt, kiếp trước em đã hiểu rõ rồi!”

“Nói bậy bạ!” Anh cúi xuống, “Phía trước khó đi, lại đây, anh cõng em!”

Vốn không định để anh cõng, nhưng nhìn thấy Lý Vân và Tôn Thắng rẽ vào từ đường nhánh, tôi thay đổi ý định.

Đôi vợ chồng "cẩu" đó đang cãi nhau.

Lý Vân oán trách:

“Máy việc đồng áng này bao giờ mới làm xong? Ngày nào cũng bắt tôi xuống ruộng, mệt c.h.ết đi được!”

Tôn Thắng "cà khịa" Lý Vân.

“Cô không làm thì ai làm? Buổi chiều tôi ở nhà học bài, làm gì có thời gian làm việc?”

Lý Vân tức đến phát khóc.

“Dựa vào đâu mà tôi phải làm việc một mình? Tôi là trâu ngựa nhà anh à? Anh thi ba năm liền đều trượt, năm nay chắc cũng khó qua!”

Tôn Thắng nổi giận.

“Cô dám trù ẻo tôi thi không đỗ? Cô đợi đấy, tôi thi đỗ đại học sẽ bỏ cô!”

“Đồ Trần Thế Mỹ, còn chưa thi đỗ mà đã nghĩ đến chuyện ly hôn rồi?”

Lý Vân giờ cuốc lên đuổi đánh Tôn Thắng.

Phát hiện ra chúng tôi, Lý Vân lập tức tỏ ra không có chuyện gì, vút cuốc xuống, ngồi phịch xuống đất.

“Tôn Thắng, tôi đi không nổi, anh công tôi!”

Cô ta muốn Tôn Thắng học theo Cố Thiệu, nhưng Tôn Thắng không chịu.

“Đi được thì đi, không đi được thì thôi, tôi không công!”

“Cố Thiệu còn công Trần Cẩm kìa, sao anh không thể công tôi?”

“Tôi là người có học, Cố Thiệu là gã thô kệch, đừng so sánh tôi với anh ta!”

“Tôn Thắng, người thô kệch hay người có học đều phải yêu vợ! Anh có phải đàn ông không? Tôi đúng là mù mắt mới gả cho anh!”

Lời của Lý Vân chọc trúng tim đen của Tôn Thắng, anh ta giờ cuống lên đánh vào người Lý Vân.

“Ai nói tôi không phải đàn ông? Hôm nay tôi sẽ cho cô thấy đáng vẻ đàn ông của tôi!”

“Cứu mạng, có người muốn g.i.ết người!” Lý Vân khóc lóc kêu cứu.

Tôi quay đầu lại nhìn.

Hai người họ vật lộn với nhau.

Lý Vân bò dậy đuổi theo tôi.

“Trần Cẩm, mày đứng lại! Đều tại mày, là mày hại tao ra nông nỗi này!”

“Thấy tao như vậy, mày hả hê lắm đúng không?”

Cố Thiệu dừng lại.

Lý Vân đến gần, anh giơ chân đá vào đầu gối cô ta.

“Tôi không bao giờ đánh phụ nữ, nhưng, vì Trần Cẩm, tôi không ngại bắt đầu từ cô đâu!”

Lý Vân tóc tai bù xù, khóc lóc thảm thiết.

“Cố Thiệu, anh dám đánh tôi? Tôi đắc tội gì với anh?”

“Cô đắc tội Trần Cẩm chính là đắc tội tôi!”

Ánh mắt anh sắc bén, giọng nói lạnh như băng.

“Lần sau còn dám trêu chọc Trần Cẩm, tôi vẫn sẽ đánh không nương tay!”

Tôn Thắng đuổi theo, túm lấy bím tóc của Lý Vân.

“Con điên, không có việc gì mày trêu chọc anh ta làm gì?”

Lý Vân không cam tâm hét lên:

“Trần Cẩm, mày đời đấy, tao sẽ tìm mày tính sổ!”

Có Cố Thiệu ở đây, tôi cũng có thêm chút "chống lưng".

Tôi giơ ngón tay út lên, cười trêu chọc Lý Vân:

“Đến đây, không đến là đồ không ai nuôi!”

6

Tối đến, sau khi tắt đèn, Cố Thiệu hỏi tôi, rốt cuộc tôi và Lý Vân có hiềm khích gì.

Tôi hỏi ngược lại anh đánh giá Lý Vân thế nào.

Cố Thiệu nói, Lý Vân ánh mắt lảng lơ, hay nhìn ngang liếc dọc, vừa nhìn đã biết là một người không an phận.

“Vậy còn em?”

Cố Thiệu khen tôi ánh mắt trong sáng, tướng mạo thanh tú, lương thiện, đầu óc nhanh nhạy có học thức, tương lai ắt sẽ thành công.

Tôi tự đắc.

Chủ động chui vào chần của anh, ôm lấy eo thon của anh "ăn đậu hũ".

“Em nói cho anh biết một bí mật!”

Cơ thể Cố Thiệu nóng hổi như lửa trong lò.

Tôi cắn vành tai anh, nói nhỏ:

“Chỗ đó của Tôn Thắng rất nhỏ, không thể làm 'chuyện ấy'.”

Nhịp tim và hơi thở dồn dập của Cố Thiệu đốt cháy ngọn lửa trong người tôi.

Tôi ảm ức than vãn:

“Chỗ đó của anh ta nhỏ, cũng không phải em làm, liên quan gì đến em? Lý Vân dựa vào đâu mà trút giận lên em?”

“Lý Vân ghen tị với em, chỗ đó của anh lớn hơn Tôn Thắng!”

Cố Thiệu chặn miệng tôi, ngăn tôi nói tiếp.

Tôi ôm cổ anh tỏ tình.

“Thiệu ca ca, em yêu anh, rất yêu rất yêu anh!”

Cố Thiệu ôm ngược lại tôi, đè tôi xuống dưới thân.

“Cô bé hư, lát nữa đừng khóc đấy nhé!”

Chương 7: Chương 7

Ánh mắt anh nóng bỏng, hơi thở gấp gáp.

Tôi chủ động hôn lên môi anh...

Ngày hôm sau, tôi ngủ đến tận trưa mới tỉnh.

Cố Thiệu về xem tôi mấy lần, lần nào cũng nhẹ nhàng hôn lên trán tôi.

Thân thể tuy đau, nhưng trái tim lại như ngâm trong mật ngọt.

Bố chồng nghe theo lời khuyên của tôi, đã dán quảng cáo ra ngoài.

Chúng tôi muốn chuyển nhượng kỹ thuật lò rèn, có trả phí, bao dạy bao học.

Hiện tại, nông cụ bằng sắt bán rất chạy, mọi người đều biết việc làm ăn của nhà bố chồng rất tốt.

Mọi người đều cảm thấy đây là một cơ hội kiếm tiền tốt.

Rất nhanh, đã có hơn mười hộ gia đình muốn trả tiền học.

Bố chồng bận rộn truyền thụ kỹ thuật, tôi và Cố Thiệu đến khu trung tâm thành phố mua hai căn nhà cấp bốn lớn.

Căn nhỏ hơn cho mẹ tôi ở, căn lớn hơn chúng tôi ở.

Cố Thiệu nhờ người cậu giúp đỡ, vào làm ở công ty xây dựng quốc doanh của thành phố.

Tin chúng tôi sắp chuyển lên thành phố lan truyền nhanh chóng.

Hôm đó, trời còn tờ mờ sáng, lò rèn còn chưa mở cửa, có hàng xóm gõ cửa gọi: “Ông Cố, cháy rồi!”

Chúng tôi chạy đến cửa hàng.

Cửa bị cạy mở, trong kho chứa than chất đống bốc khói đen.

Dập tắt lửa xong, phát hiện Lý Vân đang hôn mê trong đống than.

Cô ta cố ý phóng hỏa, khói bốc lên thì chính cô ta lại bị ngất xỉu.

May mà chúng tôi cứu kịp thời, không thì cô ta đã chôn thân trong biển lửa rồi.

Tôi bung ra một chậu nước lạnh hắt vào đầu cô ta.

Rất lâu sau, Lý Vân tỉnh lại.

Cô ta ôm chân tôi vừa cắn vừa kéo.

“Đều tại mày, Trần Cẩm, tao hận mày! Sao mày không c.h.ết đi! Nửa đời sau của tao bị hủy rồi! Dựa vào đâu mà mày có thể vào

thành phố? Tao không phục!”

Tôi túm lấy b.í.m tóc cô ta giật mạnh, nhưng sức tôi có hạn, bị cô ta cắn mấy cái.

Cố Thiệu từ trong kho chạy ra, túm lấy gáy Lý Vân, ném sang một bên.

Người nhà bên chồng và bên mẹ của Lý Vân đều đến.

Cô ta không che giấu được sự căm hận, nhe nanh múa vuốt với tôi.

“Trần Cẩm, đều tại mày!”

“Tôn Thắng là thái giám, hạnh phúc nửa đời sau của tao không còn nữa!”

Bí mật của Tôn Thắng bị vạch trần, anh ta cuống lên.

“Con đàn bà thối, nói bậy bạ gì đấy? Xem tôi có đánh c.h.ết cô không!”

Mợ nghe ra manh mối, hỏi Lý Vân.

“Con gái, con nói gì? Tôn Thắng là thái giám?”

Lý Vân gật đầu lia lịa.

“Mẹ, Tôn Thắng không được, anh ta còn đánh con!”

Hàng xóm nhìn nhau, đây đúng là một tin chấn động.

Tôn Thắng mặt đỏ tía tai, kéo Lý Vân đi.

Lý Vân nằm trên đất như chó c.h.ế.t bị lôi xềnh xệch.

“Tôi không về nhà họ Tôn, tôi muốn lấy chồng khác, tôi muốn sinh con, muốn làm mẹ!”

Tôn Thắng giận quá mất khôn, tát Lý Vân hai cái như trời giáng.

Mợ nhào lên cào cấu Tôn Thắng.

Hai gia đình lao vào đánh nhau.

Thấy hai nhà họ đánh nhau náo nhiệt, tôi rất hả hê.

7

Cửa hàng bị cháy, tôi báo cảnh sát.

Lý Vân bị bắt.

Trong quá trình thẩm vấn, Lý Vân lại hôn mê.

Đến bệnh viện kiểm tra, bác sĩ nói phổi hít quá nhiều khói đặc, thần kinh não bị tổn thương, rất khó hồi phục.

Lần này, Tôn Thắng lại đòi ly hôn.

Mợ không đồng ý.

Mợ nói phải đợi Lý Vân khỏe lại rồi mới tính chuyện ly hôn.

Không thì, bà sẽ đến xã kiện nhà họ Tôn.

Nhà họ Tôn đành thôi.

Đến mùa thu, sau khi giúp mẹ tôi thu hoạch mùa màng xong, chúng tôi lên thành phố.

Kỳ thi đại học lần thứ tư, Tôn Thắng vẫn trượt.

Lý Vân công khai chuyện riêng tư của anh ta, khiến anh ta bị đả kích rất lớn.

Lòng tự trọng của đàn ông bị tổn thương, việc học của anh ta bị ảnh hưởng.

Tôi gặp anh ta vài lần trên phố, anh ta càng trở nên u uất.

Gương mặt gầy gò, trắng bệch lộ ra vẻ suy sụp, xui xẻo.

Nghe nói, anh ta còn muốn thi lần thứ năm.

Lý Vân hóa điên, suốt ngày ôm cái gối rách gọi con.

Nhà họ Tôn khổ không thể tả với cái gánh nặng không thể rũ bỏ này.

Mợ tôi sau một đêm cũng bạc trắng cả đầu.

Còn tôi vẫn hạnh phúc.

Mẹ tôi được chữa trị hiệu quả, ngày càng khỏe mạnh.

Bà không quen sống ở thành phố, nên về quê.

Mùa đông, có thương lái từ nơi khác đến quê thu mua dược liệu, mẹ tôi thay tôi dẫn đường cho họ, cũng kiếm được một khoản tiền.

Cố Thiệu hiệu thảo, mua cho mẹ tôi một chiếc xe đạp, mẹ tôi
bận rộn cả ngày, cơ thể càng thêm khỏe mạnh.

Chương 8: Chương 8

Cố Thiệu bắt đầu đi làm ở công ty xây dựng, hàng tháng đều đưa lương cho tôi.

Bố chồng có kỹ thuật rèn, ông nhanh chóng tìm được việc ở xưởng sản xuất máy kéo, hàng tháng cũng có thu nhập cố định.

Còn bản thân tôi quyết định tham gia kỳ thi đại học năm sau.

Cố Thiệu rất ủng hộ.

Mùa đông, hai bố con họ đi làm, tôi ở nhà ôn thi.

Họ tan làm, tôi chuẩn bị cơm nước cho họ, cả nhà vui vẻ hòa thuận.

Cả nhà đồng lòng, cùng nhau cố gắng, cuộc sống của chúng tôi ngày càng tốt đẹp.

Cuối năm, đón mẹ tôi lên thành phố ăn Tết.

Mẹ tôi nói, nhà họ Tôn và nhà vợ ba ngày đánh nhau một trận nhỏ, năm ngày một trận lớn, suốt ngày cãi vã, cuộc sống càng ngày càng khó khăn.

Hơn nửa năm, Cố Thiệu được chuyển thành nhân viên chính thức.

Anh làm giám sát thi công.

Cố Thiệu có năng lực, khi còn trong quân ngũ anh là lính công binh, có năng khiếu về xây dựng.

Cũng không thể không kể đến sự giúp đỡ của cậu Cố Thiệu.

Kiếp trước, Cố Thiệu không bao giờ chủ động liên lạc với cậu, ngay cả khi anh đi tù cũng không nói với mẹ và cậu.

Anh biết rõ mình bị kết án quá nặng, nhưng vẫn không oán trách mà đi tù.

Sau này, cậu anh không liên lạc được với cháu, đến làng tìm Cố Thiệu, thì gặp tôi.

Tôi kể chuyện của Cố Thiệu cho ông ấy nghe.

Nhờ vậy, tôi mới biết Cố Thiệu có một người cậu quyền cao chức trọng.

Cậu ruột và cháu ruột, chẳng khác nào cha con,

Có mối quan hệ tốt như vậy mà không tận dụng thì đúng là ngốc.

Kiếp này, tôi muốn Cố Thiệu sống thuận lợi, để anh cảm nhận được hạnh phúc gia đình.

Theo gợi ý của tôi, Cố Thiệu đã liên lạc lại với cậu.

Cậu khen tôi hiểu chuyện, càng thêm yêu quý Cố Thiệu.

Chỉ còn một tháng nữa là đến kỳ thi đại học, tôi rất tự tin.

Tôi dự định vẫn thi vào trường đại học nông nghiệp.

Sau khi tốt nghiệp, sẽ lai tạo ra những giống cây trồng năng suất cao cho bà con.

Đang lúc tôi mong chờ cuộc sống tốt đẹp sau này, thì hôm đó, đồng nghiệp của Cố Thiệu đột nhiên đến nhà.

Anh ta hốt hoảng gọi tôi:

"Chị dâu, anh Cố gặp chuyện rồi!"

8

Trên đường đi, đồng nghiệp của Cố Thiệu nói với tôi, Cố Thiệu bị ngã từ trên giàn giáo xuống.

Người thì không thấy có vết thương ngoài, chỉ là hôn mê bất tỉnh.

Bác sĩ nghi ngờ bị xuất huyết nội tạng.

Trong phòng bệnh rất yên tĩnh.

Cố Thiệu tỉnh lại.

Sắc mặt anh tái nhợt, trên tay dính đầy vữa khô.

Đôi giày bảo hộ màu xanh, một chiếc còn ở trên chân, chiếc còn lại không biết đã đi đâu.

Chú em đồng nghiệp vui mừng reo lên: "Anh Cố, anh chưa c.h.ết à?"

Cố Thiệu mắng:

"Câm cái miệng quạ của cậu lại, cút! Đợi ông đây ra viện xem xử lý cậu thế nào!"

Tôi đỏ hoe mắt nhào tới, sờ khắp người anh, không có vết thương ngoài, lại thấy anh tỉnh táo, lòng mới yên.

Tôi rút điếu thuốc đang ngậm trên miệng anh ra.

Gia đình anh có điều kiện, khi người khác còn dùng lá cây du để cuốn thuốc lào, anh đã hút t.h.u.ố.c lá rồi.

Kiếp trước, anh qua đời vì ung thư phổi.

Kiếp này, tôi quản việc hút thuốc của anh rất nghiêm.

Anh cũng biết tôi vì tốt cho anh, nên đã hứa với tôi sẽ bỏ thuốc.

Tôi hỏi: "Muốn hút thuốc là do đau ở đâu à?"

Anh nhướn mày kiếm, đột nhiên hỏi tôi: "Cô là ai?"

Tôi sửng người.

Ngay sau đó, nước mắt lã chã rơi.

"Anh quên em rồi sao?"

Tôi run rẩy đưa tay sờ lên mặt anh.

"Em là vợ anh mà!"

"Vợ tôi không phải là Lý Vân sao?"

Bàn tay tôi đang lơ lửng giữa không trung hóa đá.

"Cố Thiệu, anh thật sự không nhớ em sao?"

Nước mắt như vỡ đê, không thể ngăn lại được.

Tôi cầu xin bằng linh hồn còn sót lại, vậy mà cuối cùng người đàn ông ấy lại quên tôi.

Tôi ôm anh khóc không thành tiếng.

Lồng n.g.ự.c Cố Thiệu rung động, anh bật cười.

"Cô ngốc, anh trêu em thôi!"

Tôi ngẩng mặt lên.

Ánh mắt sáng ngời của anh rất nghiêm túc.

"Đừng khóc nữa, anh đau lòng!"

Tôi giơ nắm đ.ấ.m lên đánh anh.

Cố Thiệu mặc cho tôi đánh, đợi tôi đánh mệt rồi, anh mới nói với tôi, anh vừa mơ một giấc mơ.

Mơ thấy Lý Vân là vợ anh.

Tôi hỏi anh, "Nếu giấc mơ của anh là kiếp trước của anh, anh có tin không?"

Anh gạt đầu.

"Trước đây không tin, bây giờ thì tin rồi."

"Khoảnh khắc rơi từ trên cao xuống, anh tiếc nuối kiếp này quá ngắn ngủi. Anh thâm thề, kiếp sau, anh nhất định phải tìm được em, cho em hạnh phúc."

"Đột nhiên cảm thấy như có một tấm lưới ở dưới, đỡ anh rơi xuống, rơi xuống đất cũng không thấy đau..."

Tôi ôm chặt lấy anh.

"Hạnh phúc của em là có anh bên cạnh. Em chỉ cần anh bình an!"

Chương 9: Chương 9

Tôi hỏi ra nghi vấn chôn giấu trong lòng.

Dáng vẻ của Cố Thiệu, tôi nhìn thôi đã thấy mặt nóng bừng, tai đỏ ửng.

Lý Vân là người quen thói nhìn mặt mà bắt hình dong, đáng lẽ phải càng hài lòng mới đúng.

Sao cô ta lại ngoại tình chứ?

Cố Thiệu nói ra nguyên nhân.

Đêm tân hôn với Lý Vân, anh định cho hai người một khoảng thời gian tìm hiểu, nên đã chuyển đến phòng bố chồng, bị bố chồng đánh cho một trận.

Lý Vân còn chạy đến thêm dầu vào lửa, khiến Cố Thiệu bị bố chồng đánh càng đau hơn.

Đêm tân hôn, hai người đã nảy sinh hiềm khích.

Cố Thiệu liền bỏ ý định gán gũ Lý Vân.

Sau khi kết hôn, Cố Thiệu rèn sắt kiếm tiền.

Lý Vân nhàn rỗi không có việc gì làm, học chơi bài đánh bạc, không những thua rất nhiều tiền, mà còn học theo đám du côn hút thuốc uống rượu.

Sau này, lại còn lên giường với một tên du côn.

Cố Thiệu phát hiện, đánh gãy hai chân cô ta.

Cố Thiệu ngồi tù, Lý Vân ly hôn, hai người đường ai nấy đi.

Nghi vấn được giải tỏa, lòng tôi hết ghen.

Cố Thiệu nằm viện quan sát thêm hai ngày rồi xuất viện.

Bác sĩ liên tục nói đây là kỳ tích.

Kết quả thi đại học của tôi đã có.

Tôi thi đỗ một trường đại học nông nghiệp trong thành phố.

Sau khi tốt nghiệp, tôi được phân công về làm việc tại sở nông nghiệp.

Công việc của tôi vẫn là lai tạo ra những giống cây trồng mới, giúp bà con làm giàu.

Có kinh nghiệm của kiếp trước, kiếp này, tôi làm việc được hai năm, đã lai tạo ra được một giống ngô năng suất cao, chịu hạn tốt, chống đổ ngã.

Hiệu quả của công ty xây dựng quốc doanh bắt đầu đi xuống, các doanh nghiệp xây dựng tư nhân dần nổi lên.

Công ty của Cố Thiệu có tin tức cải tổ, tái cơ cấu.

Hai chúng tôi bàn bạc, Cố Thiệu tiếp quản công ty xây dựng quốc doanh nơi anh làm việc, đồng thời tiếp nhận tất cả công nhân và thiết bị.

Công nhân không còn lo thất nghiệp, càng thêm hăng hái làm việc.

Cố Thiệu làm tổng giám đốc.

Kiếp này, tôi vẫn chọn quê nhà làm nơi lai tạo giống cây trồng mới.

Ban ngày, ra đồng quan sát sự sinh trưởng của cây trồng, buổi tối, ở trong căn nhà cũ của mẹ.

Kinh tế khá giả, Cố Thiệu mua một chiếc xe máy hiệu Hạnh Phúc.

Chỉ cần tôi ở quê, anh sẽ lái xe máy đến ở cùng tôi.

Ở quê, tôi thường xuyên gặp Lý Vân.

Cô ta vẫn điên điên khùng khùng, mỗi ngày ôm gối gọi con.

Cái gối đó vẫn là cái gối ban đầu cô ta ôm.

Gối đã bị thủng lỗ, thỉnh thoảng lại có vỏ kiêu mạch rơi ra.

Tôn Thắng muốn giật cái gối vứt đi, Lý Vân không chịu.

Hai người thường xuyên vì cái gối mà đánh nhau.

Sau này, Tôn Thắng không quản nữa, mặc kệ sống c.h.ế.t của cô ta.

Tôn Thắng thi đại học bảy năm liền, vẫn trượt, cả người càng trở nên trầm mặc, u uất.

Mợ tôi vì chữa bệnh cho Lý Vân mà khuynh gia bại sản, giờ đây, trong làng không dám vênh váo nữa.

Đột nhiên, một hôm, mẹ tôi lên nói với tôi, Lý Vân có thai.

Đây quả là một tin chấn động!

9

Tôi gặp Lý Vân trên núi.

Bụng cô ta phẳng lì, nhưng cô ta lại ôm bụng, gặp ai cũng khoe chuyện mình có thai.

Còn đứa bé trong bụng là con ai, thì không ai biết chắc.

Cô ta chạy lung tung, bị tên du côn nào đó bắt nạt cũng có thể.

Nhưng Tôn Thắng lại nói đứa bé là con anh ta.

Tôn Thắng muốn "đổ vổ", làm bố hờ, thái độ của anh ta với Lý Vân có phần thay đổi, thỉnh thoảng cả hai còn đi dạo cùng nhau.

Vì mang thai, bệnh của Lý Vân lại có chuyển biến tốt.

Cô ta có thể nhận ra một số người.

Một hôm, loa phát thanh của thôn phát tin tôi được bình chọn là phụ nữ ba đảm đang của thành phố, cô ta tỉnh lại!

Sự ghen tị đã khiến bệnh của cô ta khởi hẳn như kỳ tích.

Lý Vân tỉnh lại trở thành cơn ác mộng của tôi.

Cô ta lén lút đến khu vực lai tạo giống của tôi, định nhổ hết cây non.

Vừa nhổ vừa hét lớn: "Dựa vào cái gì mà cô là phụ nữ ba đảm đang? Dựa vào cái gì mà Cố Thiệu đối xử tốt với cô? Cố Thiệu đáng lẽ phải là của tôi!"

Công nhân phát hiện sớm, cô ta chỉ mới nhổ được hơn mười cây.

Một năm mới lai tạo được một lứa, nếu bị nhổ hết, công sức cả năm của tôi đổ sông đổ biển.

Tôi báo cảnh sát.

Cảnh sát đến, đối với tình huống này của cô ta cũng không biết làm thế nào, chỉ có thể bảo người giám hộ trông chừng cẩn thận hơn.

Dì tôi không có cách nào với Lý Vân.

Tôn Thắng vì đứa bé trong bụng cô ta nên không dám quản.

Tôi bị cái gia đình kỳ quặc này làm cho đau đầu.

Sự thỏa hiệp và bất lực của tôi khiến Lý Vân càng thêm quá đáng.

Một đêm tối trời, gió lớn.

Cô ta lại đốt đông cỏ khô của mẹ tôi.

Đống cỏ khô đó là để mẹ tôi sưởi ấm và nấu ăn.

Đống cỏ khô dự trữ cho cả năm bị Lý Vân đốt thành tro.

Mẹ tôi ngồi trong đống tro tàn khóc lớn.

Tôi cầm liềm lên định liều mạng với Lý Vân.

Cố Thiệu giữ tôi lại.

Anh nói mọi chuyện cứ để anh lo.

Sợ Lý Vân lại đến khu vực lai tạo giống phá hoại, tôi ở lại quê cả tháng trời, ngày nào cũng đến khu đó kiểm tra.

Hôm đó, Cố Thiệu cũng đến ở cùng tôi, thấy tôi buồn bã, anh ôm tôi an ủi.

Mặt trời lặn, hai chúng tôi men theo con đường nhỏ trong núi về nhà.

Cố Thiệu ngồi xổm xuống, "Phía trước khó đi, anh cõng em!"

Bao nhiêu năm, anh lớn tuổi hơn, có nhiều tiền hơn, chức vụ cao hơn, nhưng anh vẫn sẵn lòng cõng tôi đi, không quan tâm đến ánh mắt khác thường của người khác.

Mắt tôi cay cay, ngoan ngoãn leo lên lưng anh.

"Anh Thiệu..."

"Anh đây!"

"Anh Thiệu..."

"Anh đây!"

Kết hôn nhiều năm, tôi vẫn thích gọi anh là anh Thiệu.

Anh vẫn không chán mà đáp lại tôi.

Chương 10: Chương 10 [Hết]

Vách đá phía trước chính là nơi kiếp trước tôi bỏ mạng.

Tôi vẫn nhớ rõ cái đau khi đầu bị vỡ nát, cảnh tượng não chảy ra thật đáng sợ.

Trước đây, tôi đều đi đường vòng qua đây.

Hôm nay, có Cố Thiệu bên cạnh, tôi phải học cách vượt qua.

Đột nhiên, dưới vách núi truyền đến tiếng kêu cứu yếu ớt.

Hai chúng tôi dừng bước.

Cố Thiệu thính tai hơn tôi, anh khẳng định: "Lý Vân."

Tôi nhìn xuống dưới vách núi, lơ mơ thấy một bóng người.

Tôi hỏi Cố Thiệu, "Cứu không?"

Cố Thiệu nói: "Tùy em."

Tôi nhớ lại kiếp trước, vì tôi sống tốt hơn Lý Vân, nên cô ta đã g.i.ế.c tôi.

Kiếp này, rõ ràng là cô ta chủ động chọn Tôn Thắng, nhưng cô ta vẫn oán hận tôi.

Cô ta vô số lần muốn g.i.ế.c tôi, muốn phá hoại sự nghiệp của tôi, muốn hủy hoại cuộc sống của tôi, cô ta chính là một thùng thuốc s.ú.n.g vô hình, không biết lúc nào sẽ phát nổ.

Đó là điều tôi không thể chịu đựng được.

Lý Vân nghe ra giọng tôi.

Cô ta kêu: "Cứu mạng, Trần Cẩm, cứu tôi!"

"Dựa vào cái gì mà cứu cô? Cô cho tôi một lý do xem."

Tôi ngồi xổm bên vách đá nhìn xuống.

"Lý Vân, kiếp trước, chị đẩy tôi xuống vách núi, hại tôi chết, tôi không bỏ đá xuống giếng, đã là nhân từ với chị rồi! Bây giờ, cô còn muốn tôi cứu chị? Mặt chị làm bằng tường thành à?"

"Trần Cẩm, cô đáng đời! Trách thì trách mà quá xuất sắc. Ai bảo mà sống tốt hơn tao? Tao có cha mẹ song toàn, gia đình giàu có; mà gia đình đơn thân, mẹ ốm đau, mọi phương diện, mà đều không bằng tao, dựa vào cái gì mà mà lấy chồng tốt hơn tao? Tao không phục!"

"Lý Vân, chị bị ghen tị che mờ mắt, cũng che mờ cả trái tim. Chồng tốt phải tự mình dạy dỗ, cuộc sống tốt phải tự mình nỗ lực. Chị không muốn bỏ ra mà chỉ muốn nhận lại, có chuyện tốt từ trên trời rơi xuống sao?"

"Trần Cẩm, đừng tưởng mà giỏi ăn nói mà huênh hoang, đợi tao ra ngoài, tao sẽ đầu độc cho mà cảm trước! Tao muốn g.i.ế.c mà! Cố Thiệu là của tao!"

"Lý Vân, cái ác lớn nhất của chị, chính là không thể thấy người khác sống tốt hơn mình. Sắp c.h.ế.t đến nơi rồi, mà chị còn không biết hối cải, đã vậy, thì chị cứ ở dưới đó mà chờ c.h.ế.t đi!"

Tôi nhảy lên lưng Cố Thiệu.

"Anh Thiệu, về nhà thôi!"

Ba ngày sau, Lý Vân được người chăn dê phát hiện.

Cô ta đã chết.

Tôi hỏi Cố Thiệu, ai là hung thủ.

Cố Thiệu nói, khả năng cao là Tôn Thắng làm.

Đương nhiên, không thể thiếu sự "góp sức" của Cố Thiệu.

Thì ra, sau khi Lý Vân phóng hỏa, Cố Thiệu đã mời Tôn Thắng uống rượu nói chuyện, hy vọng anh ta có thể trông chừng Lý Vân.

Rượu vào lời ra, hai người đàn ông bắt đầu nói chuyện không kiêng dè.

Cố Thiệu tiếc cho Tôn Thắng, nói anh ta chăm sóc Lý Vân quá vất vả, lỗ dở tiền đồ.

Nếu không có Lý Vân vướng víu, Tôn Thắng đáng lẽ đã sớm thi đỗ đại học văn văn.

Lời của Cố Thiệu nói trúng tim đen của Tôn Thắng, anh ta càng cảm thấy Cố Thiệu là tri âm.

Cố Thiệu như vô tình nói:

"Đại trượng phu lo gì không có vợ. Anh có chí tiến thủ, con gái sẽ chủ động theo đuổi anh."

Người nói vô tình, người nghe hữu ý.

Tôn Thắng nảy sinh sát ý.

Trước giờ, tôi cứ nghĩ Cố Thiệu là một gã đàn ông thô kệch.

Không ngờ, trong việc nắm bắt lòng người, anh còn giỏi hơn tôi.

Kiếp trước, Tôn Thắng không làm hại tôi, kiếp này, tôi cũng không cần phải tố cáo anh ta tội g.i.ế.c người.

Tôn Thắng lại thi đại học thêm hai lần, vẫn trượt.

Sau này, anh ta lấy một người đàn bà góa trong làng, cuộc sống cũng coi như tạm ổn.

Sau khi Lý Vân chết, mẹ và dượng tôi được giải thoát, họ lại sinh một đứa con trai.

Năm 1989, tôi mang thai, sinh đôi một trai một gái.

Mẹ tôi và bố chồng giúp tôi chăm sóc con.

Cuộc sống sung túc, tâm trạng tốt, sức khỏe của hai người lớn tuổi ngày càng tốt hơn.

Năm 1991, công ty của Cố Thiệu bước vào giai đoạn phát triển nhanh chóng.

Thành phố phá dỡ nhà cấp bốn, công ty của Cố Thiệu là đơn vị thi công, không những giải quyết việc làm cho gần một nghìn người, mà chúng tôi cũng kiếm được mấy triệu.

Cùng năm đó, tôi được bình chọn là chuyên gia nông nghiệp có cống hiến kiệt xuất, phụ nữ ba đảm đang toàn quốc.

Song hỷ lâm môn, Cố Thiệu vui mừng, trích một nửa tiền tiết kiệm quyên góp cho vùng núi nghèo khó.

Anh hy vọng càng nhiều trẻ em nông thôn có thể giống như tôi, dựa vào học tập thay đổi số phận, học hành thành tài rồi quay về giúp đỡ quê hương.

Anh nói, quyên góp khiến anh có cảm giác hạnh phúc.

Hạnh phúc là gì?

Hạnh phúc chính là mình sống tốt, cũng giúp đỡ những người xung quanh, để mọi người đều sống tốt.

Trên đời có một số người, bản thân không nỗ lực, lại không thể thấy người khác tốt, giống như Lý Vân.

Trên đời có nhiều người hơn, bản thân nỗ lực đồng thời, cũng hy vọng người khác sống tốt, giống như đa số chúng ta.

Cố Thiệu và tôi là người cùng tần số, cho nên, chúng tôi sẽ chỉ ngày càng thêm hạnh phúc.

(Toàn văn hoàn)

Nội dung từ **Chương 1: Chương 1** đến **Chương 10: Chương 10**
[Hết]

Truyện được tải từ [DTV EBOOK](#)

Userscript được viết bởi: lelinhtinh